

смърть, или откавване на нѣкой отъ регентитѣ, въ който случай великото Народно събрание избира новъ регентъ; или при уволнението чрѣзъ избиране на нови регенти отъ страна на великото Народно събрание.

2. Настойничество. — Въ разлике отъ други нѣкои конституции, нашиятъ основенъ законъ прѣдвижа специално „настойничество“ надъ малолѣтния Царь. Като такова, това настойничество има държавно правенъ характеръ. Прѣдметъ на неговитѣ грижи сѫ: „възпитанието на непълновѣрастния Царь и управлението на имота му“⁶⁾.

Отъ колко души трѣба да се състои настойничеството, конституцията не назава. Въ това настойничество участва на първо място „овдовѣлата царица“, майка на малолѣтния царь; а останалитѣ настойници се назначаватъ отъ Министерския съвѣтъ „по съгласие на Царицата“ (чл. 32 отъ конституцията). Настойници могатъ да бѫдатъ членове на Министерския съвѣтъ, но не и тия на регентството.

Настойничеството е обикновено съпѣтникъ на регентството: при непълновѣрастенъ Царь трѣба да има и регенти и настойници (чл. 26 на конституцията).

3. Намѣстничество. — По своята сѫщностъ то има допирни точки съ института на „регентството“. Както регентътъ така и намѣстникътъ функционира въ рамките на царската властъ. И единиятъ и другиятъ замѣства Царя, обаче съ тая разлика, че регентътъ упражняватъ „регентска властъ“, която по сила и значение е идентична на царската, а „намѣстникътъ“ врѣменно и по опрѣдѣленъ мандатъ, даденъ му отъ закона или по нареддане на Държавния глава, осъществява чужди, царски права и задължения на своя отговорностъ. Въ чуждото законодателство и теория различаватъ „намѣстничеството“ отъ „регентството“ по това, че първото се основавало на „назначение“, а второто на законъ⁷⁾). Такова разлика поне отъ гледището на българското конституционно право е неприемливо, защото, както се излага по-долѣ, имаме и

⁶⁾ По съображенията, изказани по-горѣ, нуждата отъ подобно „попечителство“ ще трѣба да се приеме и по отношение на имотитѣ на недѣеспособния пълновѣрастенъ Царь.

⁷⁾ Срв. Meyer, Lehrbuch des Deutsch. Staatsr., VI изд., стр. 285.